

РЕШЕНИЕ

№ 2635

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1255** по описа за **2022** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на директор на дирекция „Инспекция по труда“ – С. /Д „ИТ“ - С./, чрез юрк. С., срещу решение № 20226106/31.12.2021 г., постановено по НАХД № 6451 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 134-ти състав. В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде потвърдено изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. С., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира се разноска за юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция.

Ответникът – [фирма], чрез процесуалния си представител адв. Г., оспорва жалбата като неоснователна и моли за оставяне в сила на решението на СРС като правилно и законосъобразно по съображения, изложени в депозиран отговор.

В съдебно заседание ответникът се представлява от адв. Г., която поддържа отговора и претендира разноска за адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София-град, X. касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

С обжалваното решение, постановено при ново разглеждане на делото при условията на чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК, вр. 63в ЗАНН, СРС е отменил Наказателно постановление /НП/ № 22-006886/08.09.2020 г., издадено от директора на Д „ИТ“ - С., с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. чл. 415в, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма] е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 300 лева за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредба № 5/29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ /Наредбата/, вр. чл. 62, ал. 3 КТ.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

При извършена проверка на 29.05.2020 г. и на 22.06.2020 г. за спазване на трудовото законодателство от [фирма] е констатирано, че дружеството е сключило трудов договор от 07.01.2020 г. с Е. С. А., като не е подадено уведомление до ТД на НАП за сключения с лицето трудов договор в законоустановения 3-дневен срок. На 29.06.2020 г. дружеството подало посоченото уведомление. Прието е, че е нарушена разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредбата, а нарушението е извършено на 11.01.2020 г., поради което е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22-006886/22.06.2020 г. срещу дружеството, а въз основа на акта е издадено процесното НП.

За да отмени НП, районният съд е обусловил изводи, че [фирма] е отстранило нарушението, по отношение на дружеството няма данни за други нарушения на трудовото законодателство, поради което е приел, че случаят е маловажен и е приложил чл. 28 ЗАНН.

Решението на СРС е валидно и допустимо, но неправилно. При неговото постановяване е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК.

Обжалваният съдебен акт е постановен в противоречие със специалната разпоредба на чл.415в КТ. Неправилно съдът е изследвал и обсъдил хипотезата на чл. 28 ЗАНН, която е неприложима в спорното правоотношение.

Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. по тълк. дело № 7/2010 г. на Върховния административен съд, чл.415в КТ е привилегирован състав и е приложим по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ /с изключение на тези по чл.61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и ал. 3 и чл. 63, ал. 1 и ал. 2 КТ/ при наличие на предпоставките по този текст. Следва да се отбележи още, че специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно” административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. „Маловажните” нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители.

При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по–нисък размер /от 100.00 до 300.00 лева/.

Първоинстанционният съд не е спазил разясненията в този тълкувателен акт на Върховния административен съд, задължителни на основание чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/, с оглед което съдебното решение се явява неправилно и подлежи на отмяна. Между страните не съществува спор по фактите, а нарушението на чл. 3, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредбата е доказано от обективна страна. След като законодателят е предвидил специален състав за квалифициране на едно нарушение като „маловажен“ случай по КТ, прилагането на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН е изключено.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 31.12.2021 г. на СРС, НО, 134-ти състав е неправилно на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде отменено. Спорът е напълно изяснен от фактическа страна, поради което следва да бъде разрешен по същество чрез потвърждаване на наказателното постановление.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК и чл. 222, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20226106/31.12.2021 г., постановено по НАХД № 6451 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 134-ти състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-006886/08.09.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда”- С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“- С. сумата от 80.00 /осемдесет/ лева разности по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.